

endogſaa gaende ud over, hvad Bogſtaven kan tillade. Forholdet er jo nemlig, at naar Loven beſtemmer, at for at en Mand ſkal ſaae Penſion efter en vis Lønningſklaſſe, ſkal han have været tre Aar i denne Lønningſklaſſe, kan der ikke der- ved — ſelv forudſat, at denne Regel ogſaa finder Anvendelſe paa de dagvis Lønnede Haandværkere, hvad der ſtaar for nogle af os ſom tvivlſomt — være tænkt paa, at han i tre Aar ſkal have oppe- baaret en vis Løn; der fordrer kun, at han ſkal have været i den Afdeling af Lønninger, hvorefter han ſkal penſioneres. Men nu er Forholdet dette, at der for to Aar og otte Maaneder ſiden er foregaaet en Lønningſforbedring i ſamtlige Løn- ningſklaſſer i Marinen, alſaa ogſaa i førſte Lønningſklaſſe af Haandværkere, idet nemlig den- nes Løn er ſat op fra 2 Kr. 8 Ore daglig til 2 Kr. 50 Ore, og Finantsminiſteriets Fortolkning er da, ſom om der i § 3 ſtod, at Ingen kan penſioneres efter en vis Løn, med mindre han i tre Aar havde oppebaaret denne. Det ſtaar der imidlertid ikke i Loven, der ſtaar, at Ingen kan penſioneres efter en Lønningſklaſſe uden at have været der i tre Aar, og de Paagjældende have, ſom de oplyſe, været i den førſte Lønningſklaſſe i henholdsvis 16 og 7 Aar. Reglen for, hvor- ledes Penſionen ſkal beregnes for de dagvis be- talte Haandværkere, har Udvalget troet at finde i § 2, hvor det er ſagt, at Lønnen ſkal beregnes til Bedkommendes Dagløn i 293 Arbejdsdage. Deraf udbrager jeg — men det kan være en fejl Opfattelſe — den Slutning, at derſom den Paa- gjældende er i en eller anden Lønningſklaſſe og har været der i tre Aar, bliver han at penſionere efter den Løn, han har oppebaaret i de ſidſte 293 Dage. Naar denne ligeledes aldeles bogſta- velige Fortolkning lægges til Grund, tilkommer der de Bedkommende den høiere Penſion, hvorom de have andraget. — Jeg har villet nævne de enkelte Inforrektheder, der findes i Referatet af Andragendet, og jeg ſkal derfor ogſaa ſøje til, at naar der ſtaar i næſtſidſte Linie af dette Numer: „Den Dagløn, de ved deres Afgang havde bur- det have i 2 Aar 8 Maanedere“, ſaa er det en Trykfeil; der ſkal ſtaa: „Den Dagløn, de ved deres Afgang have haft i 2 Aar 8 Maanedere“, thi de have virkelig haft den. Som ſagt, ſkulde jeg feile i den Tro, at det høitærede Finantsminiſte- riums Penſionsafgjørelſer ofte ere for ſtrænge, og at den Leilighed, der har været til at prøve dem ved Domſtolene, i det overveiende Antal Tilfælde er falden ud imod Miniſteriet, ſaa vil den høit- ærede Miniſter kunne oplyſe det; men hvis mit Indtryk ſkulde være rigtigt, tør vi viſtnof vente, at den høitærede Miniſter, der jo har forefundet denne Praxis i Miniſteriet, og ikke kan antages ſaaledes at have gjort ſig identiff med de vedkom- mende Afgjørelſer af ethvert Penſionsſpørgſmaal, vil i Overenſtemmelſe med den humane Opfattelſe, han ellers ved ſaa mange Leiligheder har lagt for

Dagen, gjøre ſit Bedſte, give diſſe Penſions- ſager, der jo ere henlagte til ham, en billig Af- gjørelſe, og at Adminiſtrationen vil modtage det Indtryk, at det er i alt Fald Folkethingets Onſte, at den Art Sager afgjøres efter et rimeligt og billigt Skjon, og uden en altfor haardhjertet Fæſt- holden ved en rent bogſtavelig Fortolkning, i alt Fald uden en Fortolkning, ſom kan være udfat for at omſtødes ved Domſtolene.

Kjær: Ja, jeg kan fatte mig kort, fordi jeg fuldſtændig kan ſlutte mig til, hvad der er udtalt af det ærede Medlem for Veile Amis 3die Valgkreds (Th. Nielsen), men da jeg har indbragt det Forſlag, der findes paa Afſtemningsliſten under Nr. 9 og i Betænkningen under Nr. 34, beider jeg det ærede Thing undſkyldte, at jeg et Dieblit omtaler den der omhandlede Invalid. Jeg har i mange Aar perſonlig kjendt ham; han bor i min umiddelbare Nærhed, og jeg kan derfor ſøje mit Vidneſbyrd til det, ſom allerede er ind- kommet om ham dels fra Diſtriktſlagen, dels fra Sogneraadet. Det er efter min Overbeviſning fuldſtændig ſtemmende med Sandheden, og jeg takker derfor det ærede Udvalg, fordi det har foreſlaaet hans Andragende henviſt til Miniſterien. Jeg haaber nu, at den ærede Miniſter vil gjøre Sit til, at han kan ſaae ſit Onſke opfyldt. Jeg vil dernæſt tilſtaa, at det har ſaaret min Tølelſe i høi Grad, at man hver Gang en Sag ſom denne er bragt paa Bane, ſkal, om jeg ſaa maa udtrykke mig, ſtadig prutte for at ſaae ydet de Skillingen, ſom dog kun ſtulde gaa til det nød- tørſtige Underhold for en Mand, der har miſtet ſin Førlighed i Krigen. Vi ere Alle enige om, at enhver vaabensfør ung Mand er pligtig til uden Knur at offere Liv og Blod for Fædreland- det, og det er rigtigt, derimod har jeg ikke Noget at indvønde, men det er urigtigt, ubarmhjertigt, naar han vender tilbage med forſkudte Lemmer eller i høert Fald efter at have tabt en Del af ſin Førlighed, der er Betingelſe for, at han kan ernære ſig i Fremtiden, at ſaa Samsundet, der har paalagt ham det ſom en Pligt og en hellig Pligt at forsvare ſit Fædreland, rolig kan ſe paa, at han er i en Liſtand, hvor han ikke er i Stand til at ernære ſig og ſin Familie, ſaaledes ſom hans andre Kammerater, eller at fyldeſtjøre ſin Stilling i Samsundet. Det er ſom ſagt Noget, der i høi Grad har ſaaret min Tølelſe, og hvis der, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille) nu har oplyſt, fra Lovgiv- ningens Side ſtulde være Noget i Veien for at forbedre dette Forhold, tror jeg, det er paa høie Tid, at Lovgivingsmagten ſtrider ind, for at man kunde fremkalde en mildere Behand- ling af Indvaliderne end den, der har fundet Sted hidtil. Jeg vil endelig tilſøje, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds miſfor- ſtod mig, naar han lod til at ſøje ſig ſtødt over,